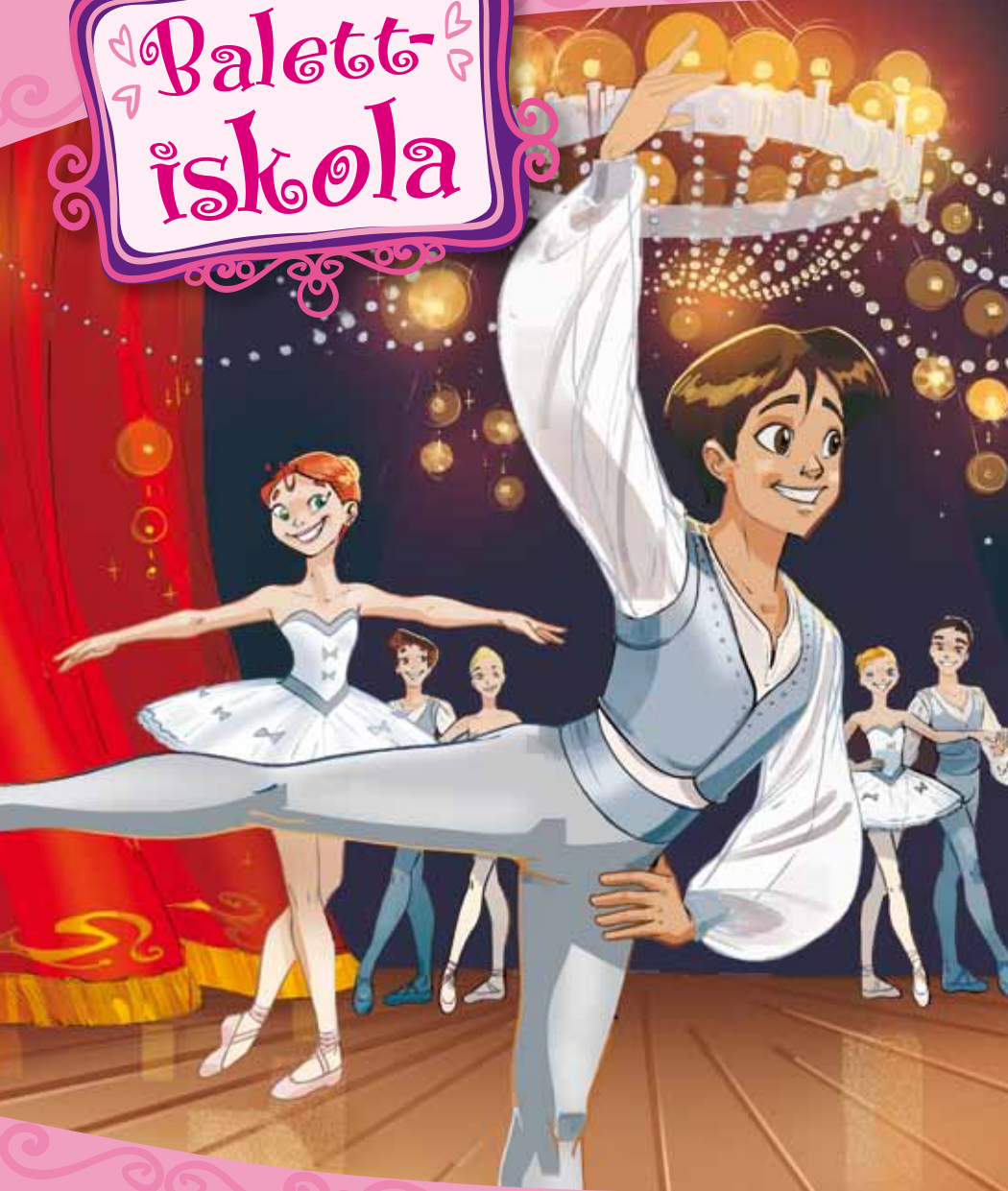

Aurora Marsotto

Balett-iskola

A nagy gála

Írta: Aurora Marsotto
Rajzolta: Donata Pizzato, Davide Turotti
A mű eredeti címe: La notte del Gran Galà
© EDIZIONI PIEMME Spa, 2008
Via Tiziano, 32 – 20145 Milano – Italy

International Rights © Atlantyca S.p.A.,
Via Leopardi, 8 – 20143 Milan – Italy
www.atlantyca.com – for information: foreignrights@atlantyca.it

Fordította: Réti Attila
Szerkesztette: Burján Monika

All names, characters and related indicia contained in this book, copyright of Edizioni Piemme S.p.A., are exclusively licensed to Atlantyca S.p.A. in their original version. Their translated and/or adapted versions are property of Atlantyca S.p.A. All rights reserved.

ISBN 978 963 245 342 2

Nyolcéves kortól ajánljuk

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2011-ben
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784.
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
www.konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: A. Katona Ildikó

 magyar
nyomdaipari szövetség
NYOMDA- ÉS PAPIRIPARI SZÖVETÉS

Műszaki szerkesztő: Balogh József, Gerencsér Gábor
Nyomta és kötötte: Alföldi Nyomda Zrt., Debrecen
Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítást, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

Aurora Marsotto

A nagy gála

Donata Pizzato rajzaival

Könyvmolyképző Kiadó, 2011

1.
**Egy pár balettcipő
meg egy macska**

Nagyon hideg novemberi vasárnap délután volt.

A hosszú vörös hajú, szeplőkkel pöttyözött arcú Viola a szobájában tartózkodott a Művészképző kollégiumában.

Csak néhány hónap telt el azóta, hogy felvették ebbe a fantasztikus iskolába, ahol a gyerekekből hivatásos táncosokat, énekeseket és zenészeket képeznek.

Szobatársai, az ének tanszakos Jennifer és a táncos Diamante – becenevén Didì –, még nem jöttek vissza otthonról.

Mivel Jennifer amerikai volt, természetesen soha nem utazott haza hétvégén, ezért Didì anyukája meghívta, töltsön náluk két napot. Diamante ezen nagyon fellelkessedett: végre nem kell az egész időt néhány hónapos kishúgával, Lavíniával töltenie.

BALETTISKOLA

Egy kicsit mindenki sajnálta, hogy Jennifer meg a tokiói lány, Aiko és a szentpétervári Tatjana minden hétvégén egyedül maradnak a kollégiumban. Ezért osztálytársaik elhatározták, hogy felváltva meghívják őket magukhoz.

Aikót ez alkalommal az énekes növendék, Sylvia vitte magával. Wanda asszony, Sylvia édesanyja valószínűleg úgy mutatta be Aikót a rokonoknak, mint valami egzotikus virágot, de Sylvia biztosította barátnőjét, hogy anyukája locsogását megérteni felér a legjobb olasz nyelvgyakorlattal. Tatjánának viszont még mindig nehezen ment a barátkozás, ezért minden meghívást elhárított. Viola tudta, ha barátnője mégis úgy dönt, elfogadja valakiét, az csakis az övé lesz. Csak ki kell várni.

Éppen ezért Viola a szokásos hétfő reggel helyett korábban, már vasárnap délután visszament a kollégiumba: szeretett volna egy kicsit Tatjánával lenni, talán még néhány nehéz lépést is tanulhatna tőle. Unta már, hogy az órákon mindig ugyanazokat a gyakorlatokat végzik, és biztos volt benne, hogy Tatjana ennél sokkal többet tud. Mint-hogy afelől sem volt kétsége, hogy orosz barátnője már felemelkedik a spiccére, és remekül meg is tud állni rajta.

Viola még soha nem próbálta ki a spicc-cipőt. Az osztálytársai viszont... Valaki még az iskolába is behozta! Didì például egy kis dobozba rejtette, és Viola arról ábrándozott, hogy egyszer felpróbálja. De igaziból, úgy, hogy tesz is benne néhány lépést. S ki az, aki Tatjánánál jobban tudna neki segíteni ennek a vágyának a megvalósításában?

Viola a legapróbb részletekig kidolgozta tervét: először is, egy délután, Tatjana közreműködésével kipróbálja Didì cipőjét. Azután szülinapjára spicc-cipőt kér majd Francesca nagytól, aki olyan jó hozzá, és mindenben támogatja, ami a táncsal kapcsolatos. Látott is egyet a Művészek Boltjában, ami nagyon tetszett neki. Végül pedig meghívja orosz barátnőjét magukhoz egy hétvégi spiccelésre... Remek ötlet!

Rávette hát a szüleit, hogy hamarabb vigyék vissza a kollégiumba. Egészen addig a pillanatig rendben is ment minden, amíg észre nem vette, hogy Tatjana nincs ott... mindenütt kereste, de se híre, se hamva!

Így hát Viola kénytelen volt lemondani a tervéről, hogy felhúzza Didì balettcipőjét, hiszen nem csupán bele akart bújni, hanem használni is akarta, hogy megtanulja benne a lépéseket. Helyette nekilátott annak, amit már régóta

BALETTISKOLA

forgatott a fejében: megpróbálta kicsinosítani a szobáját.

Mindenekelőtt egy kicsit tágasabb teret szeretett volna. A nagyi nagyszerű ötletet adott: egy kis darab filcet ragasztott az íróasztala lábai alá, így táncolva tolta arrébb, mert olyan könnyen mozgatta, mintha tollpihe lett volna, sőt, szinte suhant az asztal, mint egy balerina.

Az asztal helyére a fotel került: Viola szeretett olvasni, még hozzá kényelmesen. Emellett azt szerette volna, hogy az íróasztal közelebb kerüljön az ablakhoz, így tanulás közben is élvezheti a napfényt és a szép kilátást a parkra. Ráadásul az így kialakult üres helyen kipróbálhatna néhány lépést, és ha kinyitja a szekrényajtót, a tükörben még láthatja is magát! A csupasz falakat nézegetve Viola arra gondolt, mindenképpen kerítenie kell néhány poszttert. De hogyhogy még senkinek sem jutott eddig eszébe otthonosabbá tenni ezt a szobát? Holott már jó néhány hónapot eltöltöttek itt! Viola a Művészek Boltjában látott egy régi fekete-fehér plakátot, ami egy balerinát ábrázolt. Nagyon tetszett neki. Didì azt mondta, feltűnően hasonlít rá, mire a többiek nevetni kezdtek, beleértve őt is. Pedig Didinek igaza volt. Viola vissza is ment, hogy még egyszer megnézzé a fotót. A táncosnő haja, szeme és szája valóban hasonlított az övére.

Persze a lába olyan, mint egy igazi balerináé, és a kép egy lélegzetelállító *grand jeté*¹ közben örökíti meg. A táncosnő magas volt és gyönyörű, szinte repült a tüllszoknyájában. Viola elhatározta, hogy megveszi azt a posztert, bármibe kerül is.

Éppen azon tűnődött, hová is tegye majd, amikor kivágódott az ajtó, s rögtön be is csukódott.

Sárga esőkabátba burkolózva, arcát egy kalap széles karimája mögé rejtve, víztől csöpögve Rebecca állt előtte, a leendő balerina és Aiko szobatársa.

„Cseperegni kezd az eső, és az anyukája máris egy északi tengeri viharhoz öltözteti fel” – gondolta Viola, mert tudta, Marta néni milyen aggodalmaskodó.

– Mit csinálsz te itt vasárnap, bálnavadásznak öltözve? Úgy nézel ki, mint Achab kapitány! – kiáltott fel.

– Az meg ki? – kérdezte Rebecca.

– Melville regényének, a *Moby Dick*nek a főszereplője.

Az igazat megvallva Viola nem olvasta a könyvet, de egyszer látta az anyukája kezében, és megkérdezte tőle, miről szól. Ha nem táncról akart

¹ A csillaggal jelölt kifejezések jelentését megtalálod a könyv végén lévő Mini balettszótárban.

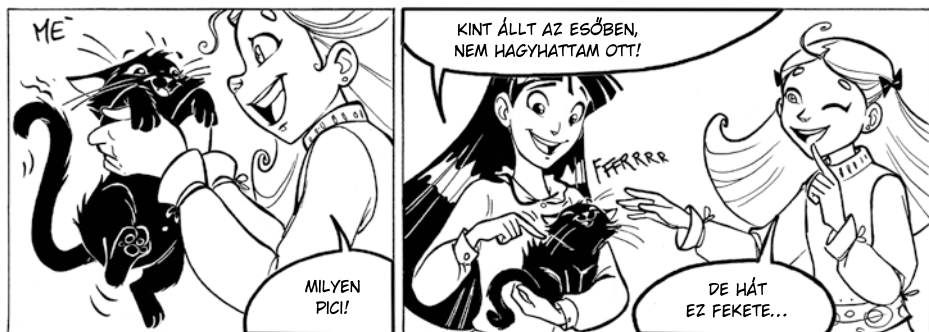

BALETTISKOLA

beszélgetni vele, anya mindjárt nagyon kedves lett: teát készített mindkettőjüknek, és az egész délutánt azzal töltötte, hogy mesélt neki az Achab vezette Pequod bálnavadászhajó útjáról és a hatalmas fehér bálnáról, amely teljesen a kapitány rögeszméjévé vált.

De jobb, ha ezt nem említi Rebeccának, mert akkor biztosan arról kezdene siránkozni, hogy neki milyen nehéz az élete az anyukájával... Sok mindenben persze igaza volt, de olyan gyakran hozzakodott elő ezzel, hogy az osztálytársai már belefáradtak abba, hogy örökösen vigasztalják.

– Na és? – kérdezte Rebecca, aki közben már levette az esőkabátot, és az ázott bundájú cicát simogatva leült az ágyra.

– Azt mondják, hogy a fekete macska balszerencsét hoz. És itt a színházban mindenki rendkívül babonás, úgyhogy ha meglátják...

– Az egész azért van, mert végre egyszer a saját fejem után mentem! Megjött a nagynéném, anyu nővére, aki még nála is pletykásabb és elviselhetlenebb! – Viola nem igazán hitte el, hogy ilyen teremtés létezhet. Rebecca folytatta: – Ezért, hogy ne találkozzam vele, megkértem aput, hozzon vissza a koleszba, azt mondtam, itt felejtettem néhány könyvet. Ő is örült, hogy eljöhet otthonról, úgyhogy nem is kérte magát. Rögtön elhozott, de nem talált parkolót, ezért letett a sarkon. Éppen be akartam jönni a kapun, amikor a sövény mögül nyávogást hallottam, aztán megláttam a cicát. Apu messze volt, nem vett észre semmit, én

BALETTISKOLA

meg... Szóval gondolkodás nélkül felkaptam, és az esőkabátom alá dugtam. Senki nem látott meg!

– Jól van, de szerinted hová rejtjük? – kérdezte Viola, aki közben már ezen kezdett töprengeni.

– Hát, azt nem igazán tudom... – válaszolta Rebecca, s közben kövér könnyecsek gördültek végig az arcán.

Ebben a pillanatban valaki kopogott, mire ők megpróbálták elrejtetni a cicát, de már nyílt is az ajtó, és Tatjana lépett a szobába.

– Jaj, de aranyos macska! – kiáltott fel, amikor meglátta az új lakót. – Hová tegyük?

Körülnézett:

– Egy pillanat! – mondta, és kisietett a szobából.

Szinte azonnal jött is vissza, kezében a csizmája dobozával és egy sállal. Egy perc alatt remek vacskot rögtönzött a cicusnak.

Viola és Rebecca tátott szájjal bámulták. Nem tudták, azon ámuljanak-e jobban, hogy olaszul hallják beszélni Tatjánát, vagy hogy milyen vilámgyorsan oldotta meg a helyzetet.

– Ennie kell... tejet – mondta az orosz lány.

– Hát persze! Hogy nekünk ez nem jutott eszünkbe! Hozzunk a konyháról! Majd én lemegyek, te pedig, Rebecca, állj ki a folyosóra és figyeld, nem jön-e valaki. Különös tekintettel Marilyn kisaszszonyra, rendben?

Még csak az hiányzik, hogy jöjjön a nevelőtanárné, akkor lenne aztán haddelhadd!

Szerencsére a sulis szakácsnője, Annina nem kérdezősködött, mire kell a tej és a keksz, amit Viola kért tőle. Örült, hogy a gyerekek rendesen uzsonnáznak, arra egy jókora pohár tej tökéletesen megfelel. „Egészséges ételeket egyetek! Csak semmi nasolás!” – hangoztatta mindig.

Viola felkapott egy-két kiskanalat is, meg egy tálkát, és visszaszaladt a szobájába. Senki nem látta meg.

A CICA GYORSAN VÉGZETT
A TÁL TEJJEL...

...ELROPOGTATOTT
NÉHÁNY KEKSZET...

...MAJD ELÉGEDETLEN ÁLOMBA
MERÜLT A DOBOZBAN.

ÉS MOST MI
LEGYEN?

KÖZBEN
ELNEVEZHETNÉNK
VALAHOGY...

HÍVJUK
MATISSE-NAK!

MINT EGY
MACSKARISZTOKRÁTÁ!

NEM,
MINT A FESTŐT!

BALETTISKOLA

Tatjana elmagyarázta barátnőinek, hogy Matisse egy híres francia festő volt, ő festette az egyik kedvenc képét. Ez a hatalmas festmény nők egy csoportját ábrázolja, amint egymás kezét fogva körtáncot lejtnek. Két változata létezik, melyek közül az egyiket éppen az ő városának múzeumában, a szentpétervári Ermitázsban őrzik.

Tatjana kiselőadása igen hosszúra nyúlt, és barátnői csak nehezen tudták megfejtetni, mit is akar mondani, de közösen valahogy mégis összerakták, a nevet pedig nagyon jónak találták.

– Oké – egyezett bele végül Rebecca.

– Akkor ezt megszavaztuk: nagyon szép név, és illik is hozzá! – jelentette ki Viola, a cicát simogatva.

Közben eljött a vacsora ideje. A lányok lerohantak a menzára, gyorsan megvacsoráztak, majd viszszaszaladtak a szobába, és bebújtak a takaró alá.

Egy izgatott álmokkal teli éjszaka után másnap reggel a három barátnő Viola szobájában találkozott újra.

Kicsit dédelgették Matisse-t, aztán óvatosan becsukták az ajtót, nehogy az időközben újból álomba szenderült cicus felébredjen. A fekhelye mellett hagytak egy tál tejet és néhány darab kekszet.

A kiadós reggeli után a lányok nekiveselkedtek a meglehetősen nehéz matekleckének és a francia házinak.

Osztálytársaik, mint minden hétfő reggel, most is késésben voltak, és teljesen kifulladásra estek be az osztályba.

Julio, minthogy ő is külföldi, a hétvégét két táncos osztálytársának, Nikynek és Alexnek, az iskolától úgy kétszáz kilométerre lévő városában töltötte. Csatlakozott hozzájuk a francia fiú, Charles is, akivel Alex osztja meg a szobát.

A zongorát tanuló Philip most először fogadta el hegedűs osztálytársa, Mattia meghívását. Két napot töltött ezzel a lármás és vidám családdal, és neki, aki egyke volt és eddig inkább a nagyapjával élt, mint híres koncertező művész szüleivel, egy kicsit fárasztó volt a nagy zsvivaj, ugyanakkor nagyon élvezetes is.

Egy ilyen mozgalmas hétvége után délelőtt mindenki nagy erőfeszítésébe került a tanulásra összpontosítani. Violának, Rebeccának és Tatjánának nem esett nehezére megtartani Matisse titkát, nem kottyantottak el semmit a barátaik előtt.

Ám amikor az órák után visszasiettek a szobába, a cicának csak hűlt helyét találták. Teljesen megfélemedtek arról, hogy a szobákat hétfőn takarítják!

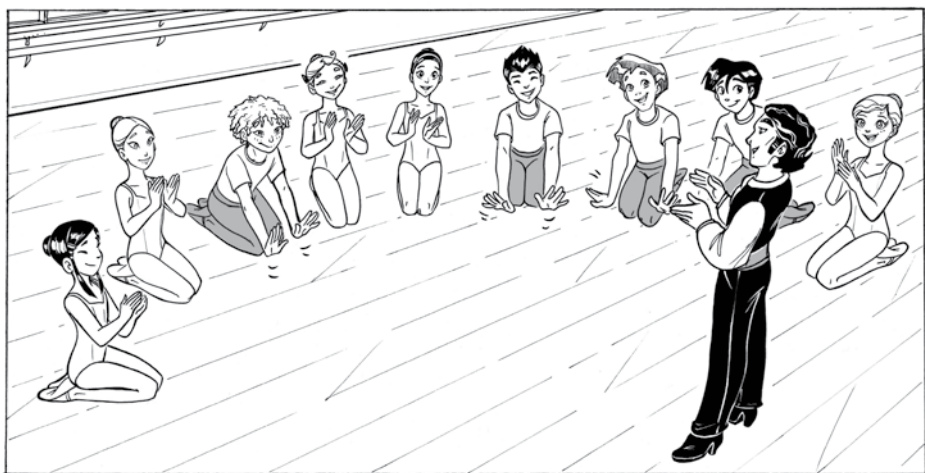
Szerencsére Marilyn kisasszony csak kicsit dorgálta meg Violát a rendetlenségért: a földön találtak egy tálkát, meg egy dobozt benne egy sállal.

BALETTISKOLA

És a macska? Róla egy szót sem szólt a nevelőtanár! De akkor mi történhetett Matisse-szal?

A lányok ebben a bizonytalanságban dolgozták végig a délutáni táncórákat. Aztán az első karaktertáncórájuk teljesen magával ragadta őket.

A kézgyakorlatok igazán szórakoztatóak voltak: a földön ülve kellett új tanáruk, Paco vezényszavait követve ütniük a tempót. Olyan volt, mint ha egy új világba merültek volna, elringatta őket a dallam, amit ott helyben ők maguk találtak ki.

Biztosak voltak benne, hogy ez egy új kaland kezdete. Elragadtatva nézték az előttük álló Pacót, aki minden ütésbe olyan különleges energiát vitt, ami a gyerekek előtt eddig teljesen ismeretlen volt.

2. Menekülés a vakuk elől

Matisse néhány napig nem mutatkozott. Aztán egyik délután, rögtön a táncóra után, Viola az egyik nagy ablakból észrevette, hogy valami mozog a parkban. Nem szólt senkinek, berrhant az öltözőbe, levetette a gyakorlódresszt, majd észrevétlenül kisurrant a folyosó végi ajtón.

Remélte, hogy egyedül lesz, de aznap olyan volt a park, mint a színház előtti tér egy jelentős esemény előtt. A szökőkút mellett Marylin kisasszony és Oliver, az iskola igazgatóhelyettese élénk beszélgetésbe merült. Úgy tűnt, a nevelőtanárnőnek csillog a szeme, de azért Viola ebben nem volt teljesen biztos. A betegszoba ajtaja előtt az igazgatónő csevegett Albi doktorral, aki mosolygott és közben folyamatosan bólogatott. Hátrébb, az ebédlő személyzeti bejáratánál Annina és a színház idős

BALETTISKOLA

rendezője, a felsőbb éveseknek színészmesterséget tanító Theo tanár úr vidáman nevetgéltek.

Viola az ajtóban maradt, hogy jobban szemmel tarthassa az egész parkot, és ekkor egy másodpercre megpillantotta Matisse-t. De ez valóban csak egy villanásnyi idő volt, mert a cicus rögtön ezután el is tűnt az iskola épületében. Viola gondolkodás nélkül tüstént a nyomába eredt: feltétlenül el kell kapnia, mielőtt még bárki meglátná.

Persze sehol sem találta. Egy kicsit még ödögött a tánctermekek környékén, aztán a tantermekek felvette útját, melyek ekkorra már mind kiürültek: majdnem vacsoraidő volt.

A zenetermek felől viszont mintha hangokat hallott volna. Az egyikből egy gyönyörű melódia szűrődött ki: egy híres Chopin-szonáta, az *Asz-dúr polonéz* részlete volt, amit táncórán már hallott.

Viola a zene hangjait követve eljutott abba a terembe, ahol Philip gyakorolt. Azoknak a gyerekeknek ugyanis, akik zenét tanultak, megengedték, hogy ilyenkor bármelyik teremmet használják, ha gyakorolni akarnak.

Kinyitotta az ajtót és... az elképedéstől szóhoz sem tudott jutni!

Philip ott ült a zongoránál, és mint mindig, most is mellette állt Mattia, és lapozott neki. Ráadásul

aznap, a zongorára támaszkodva, még Alex is velük volt. De nem ő keltette fel Viola figyelmét.

Észrevették a fiúk egyáltalán a macskát? Viola nem volt biztos benne.

Philip olyan remekül játszott, hogy ha hallgatta, még ő is belefeledkezett a zenébe.

Jól ismerte ezt a darabot, mert zongorakísérőjük, Melissa kisasszony az utóbbi órákon mindig ezt játszotta. Ahhoz kellett, hogy megtanulják a promenádot, azt a gyalogló lépéssort, ami, úgy tűnt, épp a napokban vált nagyon fontossá. Odette kisasszony, a tanárnőjük állandóan megisméltette velük: egyedül, libasorban, ketten, hárman, és ezen a délutánon a fiúkkal együtt is!

BALETTISKOLA

Ki tudja, mihez kell? Didi azt állította, és biztos is volt benne, hogy fontos alkalmakkor használják ezeket a lépéseket.

Philip már majdnem befejezte a játékot, amikor Viola egy villámgyors mozdulattal megragadta a cicát, és magához szorította.

A fiúk természetesen észrevették Matisse-t, de a zene számukra mindig mindennél előbbre való volt.

Amikor Philip befejezte a darabot, mindannyian kérdő tekintettel fordultak barátnőjük felé, aki hamarjában elmesélte nekik, mi minden történt múlt vasárnap. Kellene valami jó ötlet, hogy mihez kezdjenek a cicával!

Megállapodtak, hogy vacsora után az Obszervatóriumban gyűlnek össze, hogy az egész csoporttal megbeszéljék a dolgot. Addig Matisse-t becsukják Viola szobájába.

Az Obszervatórium egy aprócska helyiség volt, egy keskeny lépcső vezetett oda, amely a klasszikus balett próbatermet kötötte össze egy nagyobb, ahol a musicaleket gyakorolták. Egy kis kerek ablakon át a gyerekek, gyakorlás közben, megleshettek a „nagyokat” és a sztárokat. És egy rejtett ajtó mögött egy másik lépcsőt is felfedeztek, amely egy hosszú és magasan lévő erkélyhez vezetett: innen

észrevétlenül kísérhették figyelemmel a musical próbáit.

Ennek a csodás és titkos helynek a felfedezése csak még jobban megerősítette bennük, hogy egy varázslatos és meglepetésekben bővelkedő iskolába járnak.

Vacsora után különféle indokokkal (házi feladat, fáradtság, fejfájás...) feltűnés nélkül, egyenként elszivárogtak, és az Observatóriumban gyűltek össze. Utolsóként Rebecca futott be, a kis Matisse-t rejtegetve melegítőfölsője alatt.

Egyetlen szempillantással felmérték: valaki hiányzik.

– És Julio? – kérdezte Viola a fiúkat.

– A szobájában maradt, annyit mondott, ne várjuk – válaszolta sóhajtván Mattia.

– Mi történt vele? – aggodalmaskodott Rebecca.

– Ma délután levelet kapott, azóta egyfolytában azt olvassa és folyamatosan sóhajtozik – közölte bizalmasan Charles.

– *Sa mère...* – tette hozzá Philip.

– Az anyukája írt neki, azért szomorú? – kérdezte Viola.

Nem válaszolhattak a kérdésre, mert Matisse mozgolódní kezdett Rebecca fölsője alatt, és egyetlen szökkenéssel kiszabadult a lány szorításából.

BALETTISKOLA

Mind elképedve meredtek a cicára. Viola beszámolt a történekről és elmagyarázta, hogy feltétlenül találni kell valakit, aki gondját viseli a macskának.

Mindenki javasolt valakit, végül a többség két „komoly” névben állapodott meg, akik szerintük a legmegbízhatóbbak lennének ebben a nehéz vállalkozásban: Annina, a szakácsnő, és Albi, az iskolorvos. Különböző alkalmakkor már mindketten bizonyítottak.

Némi vita után végül Anninát ejtették. Nem valószínű, hogy a konyha a legmegfelelőbb hely lenne egy kíváncsi cicus számára: hogyan tudná a szakácsnő Matisse-t távol tartani a sok finomságtól?

Mindenki számára Albi doktor tűnt a legalkalmasabb személynek arra, hogy végighallgassa őket, és megtalálja a megfelelő megoldást. És legfőképpen, ő biztosan nem fogja bemószerolni őket az igazgatónőnek: még ha jó kapcsolatban van is vele, mindig fedezi a gyerekek csínytevéseit.

Úgy döntöttek, másnap reggel egyikük elesést színlel, majd a pulcsija alá rejtett macskával gyorsan lemegy a betegszobába.

Épp azon tanakodtak, ki legyen az, amikor az Observatórium ajtaja váratlanul kivágódott.

– Majd én leviszem a macskát! – Julio utánuk jött, és nyilván mindent hallott. – Én megyek – ismételte meg. – Nekem úgysem szólnak semmit,

ha holnap reggel lógok az órákról. Anyukám levele után... bármit kitalálhatok!

Villámgyors mozdulattal felkapta Matisse-t és kiviharzott, lehetőséget sem hagyva barátainak az ellenvetésre.

Ahogy elindultak lefelé az Obszervatóriumból, mind ugyanazzal a kérdéssel fordultak a másikhoz: ki Julio anyukája? És mi lehet vajon abban a levélben, ami ennyire feldúlta barátjukat?

Charles Philipre, majd Mattiára nézett, de egyikük sem szólt semmit.

A cica egész éjjel édesdeden aludt Julio takaróján, miközben a fiú, akinek viszont egyáltalán nem jött álom a szemére, egyfolytában simogatta. Azután Matisse a délelőttöt Julio tréningfölsője alá rejtve töltötte az osztályban.

Ez kicsit dühítette Rebeccát. Ő találta a macskát, ő vállalta a veszélyt, amikor behozta a koleszba, és tessék, erre Julio kisajátítja magának. Nem úgy volt, hogy elesést színlel ma reggel? Lehet, hogy egyáltalán nem is áll szándékában visszaadni...

A fiú csak délután, a táncóra előtt valósította meg a tervét. Viszont akkor úgy megbotlott, hogy osztálytársai egy pillanatra meg is feledkeztek a macskáról. Aggódva fogták közre, segítettek neki felállni, aztán egy nyávogás hallatszott, és a kör szorosabbra zárult.

BALETTISKOLA

A két nevelőtanár, Marilyn kisasszony és Plié kapitány nagyon megijedt, és azonnal hívták az orvost a mobiljukon.

Közben Julio Charles-ra és Alexre támaszkodott, és sántikálva elindult a betegszoba felé. Matisse is megmenekült, Julio ugyanis villámgyors mozdulattal átpasszolta Charles-nak, és most a cicus az ő fölsője alatt rejtőzött.

A lányok egészen az orvosi szoba bejáratáig kísérték a kis csoportot, majd az öltöző felé vették az irányt és próbáltak úgy tenni, mintha semmi nem történt volna.

A cica egy szempillantás alatt feldúlta a rendelőt. Mind utánavetették magukat, hogy elkapják. Végül Albi doktor járt sikerrel, egy határozott mozdulattal megragadta Matisse-t a grabancánál fogva.

– Na, pont egy macska hiányzott még ide! Most már tényleg torkig vagyok veletek, és csodálkozom, hogy te, Julio, akiről azt mondták, milyen csendes és visszahúzódó fiú vagy, együtt lógsz ezzel a buggyant bandával!

A doki kicsit rendbe szedte magát, leült az íróasztalához, és miközben a macskát simogatta, jól lehordta a többieket is. A fiúk lesütött szemmel, szó nélkül álltak, de Charles, amikor óvatosan rásandított a doktorra, mintha valami mosolyfélét vélt volna látni a tekintetében.

– Most pedig irány a park, visszük szépen vissza oda, ahonnan jött. Biztosan van neki anyja meg testvérei. A nyáron születtek cicák, néhányat láttam is futkározni a parkban, de még soha nem fordult elő, hogy bejöttek volna az iskolába.

– De ő más, mint a többi! – csattant fel Julio, szinte kiabált. – Matisse-nak hívják, szereti a táncot és a zenét. Tegnap este fülét hegyezve, elbűvölten hallgatta Chopint, Viola is látta. Biztos vagyok benne, hogy nem zavarna senkit, ha bent lenne a táncórakon – tette hozzá.

Albi doktor úr egészen meglepődött, hogy Julio milyen hévvel állt ki a macska mellett. Ennek a fiúnak kifejezetten jót tenne, ha lenne valamije, amihez kötődhetne. De mit tegyenek? Ha Alma asszony, az igazgatónő tudomást szerezne róla...

BALETTISKOLA

– Egy macskának a többi macska mellett a helye, akkor érzi jól magát, főleg, ha van egy anyukája is, aki várja.

Amikor a doktor észrevette, hogy ez az elcsépelte mondat mennyire nem vigasztalja Juliót, akinek távol van az édesanyja, hirtelen felállt, és kezében a macskával kiment a parkba. A három fiú pedig, akik között most már egy sem akadt, aki ne tudott volna tökéletesen járni, követte őt.

Amikor a park végében húzódó magas sövényhez értek, a levelek alatt egy vackot fedeztek fel, amelyben egy kövér macska feküdt, egészen olyan, mint Matisse. A kiscica elnyávogta magát, és a kis csapat megnyugodott, hogy megtalálta az ott-honát.

Eközben Rebeccának, Diamanténak és Violának sikerült az egyetlen ablak melletti rúdnál olyan stratégiai helyet elfoglalniuk, ahonnan jól láthatnak mindent, ami a parkban történik.

A három lány éppen a fiúkat és a dokit figyelte a terem hatalmas ablakán át, amikor hirtelen megzavarta őket valami.

Abban a pillanatban, amikor Matisse-t letették, legalább tíz éles villanás világította meg a fiúk és az orvos arcát. Ekkor Albi doktor vállon ragadta Juliót, átkarolta és szinte futva rángatta magával az iskola épülete felé.

Mögöttük rohant Alex és Charles, és közben többször hátrafordultak, hátha rájönnek, kik fényképezhetek. Biztosan egy magas létrán másztak fel, ugyanis a park körüli fal tetején voltak. Ki tudja, mióta várakoztak már ott, gondolta Alex, és persze nem talált magyarázatot a történetekre.

Violán és barátnőin kívül mások is végignézték a jelenetet az ablakokból.

Az igazgatónő éppen kávéját kortyolgatta az irodájában, amikor meglátta a villanásokat: íróasztalához fordult, és azonnal felvette a telefont.

Oliver, aki a folyosó ablakából aggodalommal figyelte a sántikáló Juliót, azt is észrevette, hogy mindössze néhány perccel később a fiú teljesen felépülve lép ki a rendelő ajtaján. Az rendben van, hogy Albi doktor úr csodákra képes, no de ilyen gyorsan! Gyanút fogott, lement utánuk, és ekkor

BALETTISKOLA

látta meg a villanásokat. Ezen már nem lehetett segíteni, a tudósítás eljutott az újságokhoz!

Ugyanerre gondolt Odette kisasszony is:

– Nagyszerű, most még az újságírók is a nyakunkon vannak... Szegény Julio, és szegény mi...

Bár szinte suttogva mondta, Violáék mégis meghallották.

A tanárnő kiállt a terem közepére, és dörgedelmesnek szánt, de végül nagyon szelídre sikeredett hangon azt mondta:

– Lányok, középre! Nézzük meg, mi legyen a végleges sorrend a promenádhoz. Jól kell dolgoznunk, és gyorsan. Már nincs sok hátra a gáláig, és azt hiszem, igazán szép dolgokat fogunk látni.

Gála? A lányok csodálkozva néztek egymásra: de hát miről beszél Odette kisasszony?

3. Pizza, gála és levelek

Ilyen mozgalmas vacsora még soha nem volt az iskolában.

Az ötlet Diditől származott. Többi osztálytársához hasonlóan ő is szeretett volna többet megtudni erről a híres gáláról, ezért remek megoldást eszelt ki kíváncsiságuk kielégítésére.

Minden lány egy-egy olyan asztalnál foglal helyet, ahol más-más osztályba járó gyerekek is ülnek, így könnyebben juthatnak információkhoz: a nagyobbak biztosan tudnak erről a színpadon évente megrendezett eseményről.

Didi a sarokban lévő asztalt választotta, ahol a harmadikos Thomas ült, aki néha beszédbe elegedett a kisebbekkel is. Nagyon jó választás volt, mert a fiúnak volt egy utolsó éves nővére, akivel gyakran vacsoráztak együtt, sőt mi több, a lány

BALETTISKOLA

mindig magával cipeli néhány barátnőjét is: könnyű lesz kihallgatni a beszélgetésüket.

Viola Rebeccával vetélkedett az utolsó szabad helyért Charles és Philip asztalánál. Velük ült az utolsó éves Linda, aki ráadásul Philip unokatestvéreinek, a színház balett-társulatában táncoló Meganek volt a barátnője. Viola biztosan megtud tőle valami érdekeset.

Aiko és Tatjana pedig elfogadták egy nagyobb lányokból álló csoport meghívását, akik kíváncsiak voltak, milyen volt az előző iskolájuk.

Rebecca is csatlakozott hozzájuk, így a megfelelő pillanatban belecsempészett a beszélgetésbe néhány kérdést a gálával kapcsolatban.

Nagyon hamar rájöttek azonban, hogy semmi szükség a kérdezősködésre.

Ugyanis, mihelyt tányérjukon egy-egy szelet gőzölgő Margherita pizzával asztalhoz ültek, mindenki a közelgő nagy előadásról kezdett beszélni, amiben az iskola is részt vesz. Így aztán az elsős diákok minden nehézség nélkül tudomást szereztek arról a csodálatos eseményről, melyet épp az év utolsó napjának estéjén rendeznek majd a színpadon.

– És kik vesznek részt ezen a gálán? – kérdezte Didì Thomastól.

– A világ legjelentősebb táncosai, a legeslegjobbak – válaszolta a fiú.

– De táncolunk mi is az iskolából. Először évfolyamonként, ötödikig bezárólag, aztán a legnagyobbak, végül a korábbi növendékek és azok, akik most végeznek – magyarázta Linda Violának az asztalnál.

– Mi is? – hitetlenkedett Viola. – És mit fogunk csinálni?

Vacsora után minden lány a társalgóban gyűlt össze. Nyugodt estéjük volt, Marilyn kisasszony Sylviával, Jenniferrel és a többi ének szakos diákkal volt elfoglalva. Karácsonyi énekeket próbáltak, így a többiek zavartalanul cseveghettek.

Csak Aikónak és Tatjánának nem sikerült túl sok információt összegyűjtenie a gáláról. Kérdéseikre a többiek az előző iskoláikra vonatkozó kérdésekkel válaszoltak, az ugyanis, hogy honnan jöttek, mindenki kíváncsiságának kiapadhatatlan forrása volt.

Viola és Didi valamivel több sikerrel jártak, persze nekik nem akadt sok mesélnivalójuk az előző sulijukról, és szerencsére senki nem is kérdezett tőlük semmit!

Egy dologban azonban mindannyian biztosak lehettek: a promenád rendkívül fontos. Nagyon jól kell táncolniuk, mert ez lesz az első hivatalos bemutatkozásuk közönség előtt. Emellett

BALETTISKOLA

valamennyiüknek meg kell tanulni egyszerre meghajolva bókolni, aztán néhány *port de bras-t** is, melyek minden évben változnak, valamint azt, hogyan kell felmenni ötödik pozícióba*, és lejönni belőle. De a legfontosabb, tette hozzá Thomas nővére Didinek, hogy ugyanazon a színpadon fognak táncolni, mint Jekatyerina Szeptlova.

A név hallatán Tatjana ugrálni kezdett örömeiben.

– Ó, Szeptlova is itt lesz?

A lány hátrahajtotta fejét a fotelban, és kezével eltakarta az arcát, olyan izgatott lett.

– Igen, és te ugyanabban az előadásban fogsz táncolni – nevetett Didi.

– *O nyet, nyet...*

– De, de, és itt lesz David Brown is New Yorkból. Lehet, hogy ettől meg Jennifer lesz úgy oda, mint te most – tette hozzá nevetve Rebecca.

A hangulat egyre emelkedettebbé vált.

Viola fejében hirtelen világosság gyúlt: lehet, hogy rájött az iskola nagy titkára. Szerette volna a lányokat magával vinni a szobájába, hogy elmondja nekik, nem akarta, hogy a szomszéd társalgóban fecsegő és újságokat lapozgató nagyobb lányok meghallják a szavait. De nem akart sem büntetést kockáztatni, sem a gálán való részvételét veszélybe sodorni!

Ezért inkább kiment a társalgó közepére, és leült a kisasztal sarkára úgy, hogy mindenki a közelében legyen.

– Figyeljetek, van egy hírem... vagyis ez inkább csak egy megérzés, de olyan erős, hogy nem bírom tovább magamban tartani.

Viola annyira komoly arcot vágott, hogy a többiek abba hagyták a nevetgélést, és a folytatásra várva kissé előre hajoltak, mintha barátnőjük szavait akarnák megvédeni valamilyen külső behatástól.

– Azt hiszem, néhány nap múlva érkezik Julio anyukája...

Nem tűnt úgy, mintha a hír túlságosan földhöz vágta volna a többieket.

– Na és? – kérdezte Didì, aki a saját és a többiek anyukájára gondolt: Jenniferé, Aikóé vagy Tatjánáé gyakran telefonál, mi abban a különös, ha Julio anyukája eljön a fia első promenádjára?

– Hát nem érted? – Viola nem tudta megmagyarázni, amit ebben a pillanatban érzett.

– Hé, azt hiszitek Juliónak olyan anyja van, aki kézzel gyúrja a gnocchit meg pulcsit kötöget? – Rebecca szerette volna, ha a többiek megértik, mit akar mondani Viola.

– Láttam a múltkor a fotósokat a parkban. Szerinted a doki, Alex vagy Charles miatt másztak fel a falra? – fakadt ki Viola. Úgy gondolta, ő már

BALETTISKOLA

mindent ért és folytatta: – Aztán ma este a vacsoránál Linda azt mondta: „Nagyszerű dolog, hogy itt lesz Julio édesanyja, de egyben kellemetlen is.” Charles pedig csak bólogatott, anélkül, hogy bármit is hozzáfűzött volna.

Ebben a pillanatban Marilyn őrmester lépett a társalgóba, mire szó nélkül mind felálltak és be mentek a szobájukba. Nagyon gyorsan elaludtak, miközben mindenkinek a gála, a vágyaik és persze a Julio családját körbelengő titok járt a fejében...

A másnap délutáni táncórán mindannyian nagyon koncentráltak.

A lányok tanárnője, Odette kisasszony nem lepődött meg túlságosan, biztos volt benne, hogy már az elsősök is tudomást szereztek a gáláról. Ez mindig így szokott lenni, s ilyenkor a gyerekek mindig megjavultak. Amikor meghallják, hogy közeledik az előadás időpontja, mindjárt komolyabbak lesznek, munkában és figyelem-összpontosításban is a lehető legtöbbet nyújtják. Persze nem az egész osztály, csak azok, akik, ha áldozatok árán is, de meg akarják valósítani régóta kitartóan dédelgetett álmaikat. És Odette kisasszony már tudta, kik azok.

Az utóbbi hónapok órái nyomán Odette kisasszonyban kezdett kialakulni az első félév mérlege.

Igaz, még hátravolt a gála, a színpadon való bemutatkozás, ami rengeteget számít. Egy balett-táncosnál a színpadi jelenlét ugyanolyan fontos, mint a technikai tudás. Nem félhet, nem hibázhat, pontosnak kell lennie, és a színpad mögött fegyelmezettnek is: ez mind-mind közrejátszik abban, hogy tökéletes művész váljék belőle.

Egy jó tempós rúdgyakorlat után a középen végrehajtott gyakorlatok árulkodnak igazán a kis növendékek elszántságáról. Közülük néhányat a tanárnő gondolatban már ki is választott a promenád legfontosabb pozícióira.

A mellettük lévő teremben a fiúk ugyanilyen odaadó figyelemmel vettek részt Albert tanár úr óráján. Persze nem mindenki: Juliót ezen a napon számtalanszor megdorgálták délelőtt az órákon, és most még a legkönnyebb lépéseknél is.

Megszólt a csengő, és a fiúk átmentek a lányok termébe. Odette kisasszony Albert tanár úrral és Oliverrel azon tanakodott, ki hová álljon be a promenádhoz: Charles csak erre a pillanatra várt. Odament Violához, és nem egy, hanem mindjárt öt levélkét adott át neki.

– Ezeket add oda a barátnőidnek! *C'est très important.*²

² Nagyon fontos.

BALETTISKOLA

Ezekkel a szavakkal a fiú visszaállt Alex elé a sorba, és a legnagyobb természetességgel vette fel az ötödik pozíciót.

Viola megfordult, és miközben Charles mozdulatait próbálta utánozni, igyekezett utolérni a terem végében lévő barátnőit. Miután megkapták a titokzatos levelet, az egyetlen lehetséges helyre dugták el: a trikójukba!

Éppen idejében, mert Odette kisasszony elkezdte őket átterelni a terem egyik végéből a másikba, összepárosította őket a fiúkkal, aztán szétszedte a párokat, majd újra összerakta őket, kétszer, háromszor is, magasságuk vagy felkészültségük szerint.

Végre készen álltak rá, hogy elpróbálják a promenád utóbbi néhány napban tanult lépéseit. Ezúttal azonban már egy társuk kezét fogva kellett táncolniuk, sőt, egyenesen hármás és négyes sorokat formálniuk, melyek egymásba fonódtak, majd felbomlottak egy olyan koreográfia szerint, mely Oliver fejében már bizonyosan összeállt, de nem az övékében.

Óra végéig éppen csak felvázolták a lépéseket, először ugyanis a fiúknak kívülről meg kellett tanulniuk tartani a pozíciókat saját partnerükkel, miközben összekapcsolódtak és keresztezték egymást a gyönyörű Chopin-zene ritmusára, melyet

a zongorakísérőjük egész idő alatt fáradhatatlanul játszott.

A végére rettenetesen kimerültek. S vajon holnap is emlékezni fognak még erre a sok különböző pozícióra?

Ami a vacsorát illeti, Annina ezen az estén nem állt a helyzet magaslatán: a spenótnak és a karajnak szörnyen égett íze volt.

Még Tatjana sem nagyon nyúlt az ételhez, pedig ő általában mindent bekebelezett. Így most először tüntették el a kenyeret, kekszet, kétszersültet és a gyümölcsöt, melyek egyébként gyakran a tálon maradnak.

Viola és barátnői is gyorsan végeztek az evéssel, és az ebédlőből egyenest az Obszervatóriumba mentek, ahogyan a táncórán kapott levélben kérték tőlük.

Csak Sylvia és Jennifer hiányzott, mert néhány napja vacsora után mindig a karácsonyi dalokat kellett próbálniuk.

A fiúk már ott voltak, a földön ülve várták a lányokat.

– Na, mi annyira fontos? – vetette oda Viola szokatlanul nyersen. Sietett volna vissza a szobájába, hogy vázlatot készítsen a promenádjáról. Már elfelejtette, jobbról vagy balról kell-e belépnie, és

hogy ki a második fiú, akinek a kezét kell nyújtania.

– Julio anyukája ott lesz a gálán – bökte ki Charles.

– Na és? – kérdezett vissza Didì.

– Julio egyáltalán nem örül neki – magyarázta Mattia.

– Miért, az ő anyja még az enyémnél is rosszabb? – Rebecca nehezen tudta elképzelni, hogy az övénél elviselhetlenebb anyuka is akadhat.

– Az édesanyja nem más, mint Lucia Cordero! – árulta el Philip.

– Lucia Cordero! – Tatjana és Didì elfehéredtek.

– Ő egy fontos személyiség, ugye? – Viola nem akart újra leégni, de gondolkodás nélkül kibukott belőle a kérdés. Viszont a megérezése legalább helyes volt!

Charles türelmetlennek látszott, ezért Alex válaszolt neki:

– A világ tíz legjobb táncosa közül az egyik. Julio apja pedig Erick Bloom, a híres koreográfus. A legjelentősebb amerikai koreográfusok egyike, ő alkotta meg felesége számára a *Carmen* és a *Don Quijote* új változatát. Lucia Cordero kivételes egyéniség! Fantasztikus *fouettéi** vannak, ugrik, forog, egyszerűen tökéletes és nagyszerű megjelenésű balerina. Amikor színpadon van, minden szem

rászegeződik. És táncolni fog a gálán... – Alex a falnak dőlve sóhajtott egyet.

– Julio nem akarja, hogy az anyukája táncolni lássa őt – tette hozzá Niky. – Szóval azt hiszem, fél a bírálattól, ezért is hibázik folyamatosan: azt akarja elérni, hogy kihagyják a gálából!

Súlyos csend nehezedett a szobára.

– És hogy jönnek a képbe az újságok? – kérdezte hirtelen Tatjana.

– Hát nem érted? – Rebecca előtt minden világos lett. – Híres emberek gyereke, így ő is híres!

– S minthogy a barátai vagyunk, mi is híresek leszünk! – vonta le nevetve a következtetést Didì.

Mattia feddõn nézett rá:

– Didì, ez cseppet sem vicces. Gondolj csak bele, te hogyan éreznéd magad, ha kíváncsi fotósok és újságírók hada üldözne, és soha nem hagynának békén.

– Tennünk kell valamit – mondta Viola elszántan.

– Tényleg? – nevetett Didì, mert a Julióval készült közös képre gondolt, ami hamarosan minden újságban látható lesz.

– Igen, tényleg! Meg kell őt védenünk a fotósoktól – zárta le a kérdést Niky, végigmérve Didìt.

Azzal az elhatározással tértek vissza szobáikba, hogy mindenképpen találnak valami megoldást

BALETTISKOLA

barátjuk megsegítésére. Egy dologban biztosak voltak: nem hagyják őt magára!

Viola a takaró alá bújva eltervezte, hogy másnap beugrik a könyvtárba. Keresni akart valamit Julio szüleiéről, és talán akad egy *Carmen*-, vagy *Don Quijote*-DVD is, amin Lucia Cordero táncol.

Azután a saját édesanyja jutott eszébe: vajon eljön-e, hogy megnézze őt a gálán? Az ő jelenlétében Viola eddig még csak meg sem említette az iskolát. De ez az esemény túl jelentős ahhoz, hogy anya kimaradjon belőle. Apa és Francesca nagyfi biztosan mellé állnak majd, és segítenek meggyőzni anyát.

Viola ezzel a derűs gondolattal hajtotta álmra a fejét.

4. Dühöng az influenza

A kollégiumban igen különös módon zajlott az ébresztő. A szobák ajtaja fölé egy-egy hangszórót szereltek, amelyből minden reggel más dalam csendült fel. Olykor vidám, máskor inkább szomorú, de mindig nagyon ritmusos, hogy mindenki felébredjen. A hangszórón jelentették be napközben a fontos időpontokat, és néha közvetlenül ezen érték el szobáikban a késésben lévőket.

Ezen a reggelen Viola és Jennifer már jó ideje ébren volt a zsalugátereket folyamatosan verdeső és a hideg miatt, ami arra készítette őket, hogy még jobban bepackoljanak a paplan alá. A két lány az új napot jelző zenét várta: szinte kezdettől fogva kedvenc játékuk lett kitalálni, mit fognak aznap bejátszani.

Ahogy Viola meghallotta az első hangokat, szinte azonnal felismerte Bach *A jól temperált zongora*

BALETTISKOLA

című művének az elejét: jól ismerte a darabot, sokat hallotta Philipet ezt játszani. Azután figyelme Didì felé fordult. Szobatársnője semmi jelét nem adta annak, hogy ébren lenne, nehézkesen vette a levegőt, és köhögött.

Viola odament hozzá, és a homlokára tette a kezét: olyan forró volt, hogy szinte perzselt.

– Hiszen te lázas vagy! – mondta, és lehúzta a paplant barátnője arcáról. Eszébe jutott, amit anyukája mondott neki, hogy nem szabad még jobban melegíteni azt, akinek láza van.

– Nem tudom, mindenesetre vacakul érzem magam. Nem kapok rendesen levegőt, és ráz a hideg – suttogta rekedten Didì.

– Meglátod, nem lesz semmi baj. Szólok Marylin kisasszonynak – nyugtatgatta Viola, és belebújt a köntösébe.

Aznap Diamantén kívül Sylvia, Mattia és Aiko is hiányzott az óráról. Az influenza lábujjhegyen óvakodott be az iskolába, de néhány nap leforgása alatt súlyos bakancsban vonult végig rajta, és sok áldozatot szedett.

Viola és barátnői az Annina által facsart narancslevet iszogatták, így próbáltak védekezni a betegség ellen, végül azonban vagy belázasodtak, vagy csak benáthásodtak, úgyhogy rövidesen az iskola összes tanulója ágnak esett. Legalább három

napot kell a takaró alatt tölteniük: így rendelkezett Albi doktor úr.

Mindannyiuk számára az volt a legfontosabb, hogy minél előbb meggyógyuljanak: szó sem lehet arról, hogy kihagyják a gálát!

A szobafogságban töltött napok rettentő lassan teltek, annak ellenére, hogy egyikük-másikuk anyukája meglátogatta őket. Az egyetlen apuka, aki eljött, Violáé volt. Valahányszor a kislány az édesanyja felől érdeklődött, a szokásos kitérő választ kapta: Liz külföldre utazott dolgozni, „és hát végtére is csak alaposan megfáztál”, mondta neki apa.

Időtöltésül Viola, barátnőihez hasonlóan, olvasásba merült vagy cseverészett. A mézes tej, az erdei-gyümölcs-tea és a narancslé mellett végül mindig a gálához lyukadtak ki, és azt találgatták, milyen hírességek lépnek majd fel, és mit fognak táncolni.

Jennifer már rettenetesen unta, hogy állandóan csak spiccről és *fouettér*ről folyik a szó. Szerette a táncot, de csak a hiphopot és a szteptáncot, no meg persze a jazz minden változatát: Duke Ellingtontól Louis Armstrongon át Ella Fitzgeraldig mindent, és természetesen a legszebb musicalek jazzbalettjeit. Engedélyt kapott rá, hogy cseréljen Tatjánával, aki jelenleg az ő énekes társával osztotta meg szobáját, így tanulhat majd szolfézst, és segíthet Sylvianak, aki az elsők közt betegedett meg, és egy kicsit lemaradt.

BALETTISKOLA

A lányok követték Jennifer példáját, és Marylin őrmester engedélyével szobát cseréltek: Tatjana átment Rebecca helyére Aikóhoz, Rebecca pedig rettentő boldog volt, hogy végre együtt lehet legkedvesebb barátnőivel, Violával és Didivel.

Tatjana már értette osztálytársai nyelvét, legalábbis akkor, amikor táncról folyt a szó, de azt sem bánta, ha kivételesen úgy telt el a délután, hogy csak angolul beszéltek. Aiko kölcsönkérte számára Rebecától azokat a szép könyveket, amelyeket az anyukája hozott időtöltésül ezekre a napokra. Egészen másmilyenek voltak, mint amilyeneket az orosz kislány azelőtt lapozgatott, mielőtt a Művészképzőbe jött volna: olyan angol, amerikai, francia és olasz balettek képeivel voltak tele, amelyeket ő nem is ismert.

A váratlan pihenés utolsó délutánja is elérkezett, mindnyájan túlestek végre a náthán, köhögésen és torokfájáson, így Viola vette a bátorságot és feltette a kérdést, ami már Matisse feltűnése előtt is ott motoszkált benne.

– Didì, megmutatnád nekem a spicc-cipődet? – kérdezte reménykedve.

Didinek tátva maradt a szája, úgy bámult barátnőjére. Igaz, magával hozta a cipőt, de azt hitte, ezt mindenki előtt titokban tudta tartani, beleértve társait és Marylin kisasszonyt is.

Az elsős lányok közül senkinek sem lehetett ilyen cipője, egyelőre csak álmodozhattak róla.

– Neked van spicc-cipőd? – hüledezett Rebecca.

– Gyerünk, vedd elő! – Viola majd kibújt a bőréből örömeiben: ez a délután igazán jól kezdődik.

– Na, jó, ott van a szekrény legfelső fiókjában, a pulcsik alatt, a tornacipős zsákban – bökte ki végül Didì a párnába temetve arcát. Csak most be ne jöjjön Marylin kisasszony!

– Mindenesetre az ajtót jól zárjátok be! – tette hozzá sóhajtva.

Viola és Rebecca kiugrottak az ágyból, gyorsan kihúzták a fiókot, és addig hajigálták szanaszét a benne lévő holmikat, amíg meg nem találták, amit kerestek: a varázslatos rózsaszín cipők egy-egy tornacipőben lapultak.

Viola kézbe vette őket: igazán szépek voltak és szinte újak. Didì nem sokat használhatta őket.

Megfordította őket: éppen az ő mérete. De csodálatos!

– Felpróbálhatom? – kérdezte kedvesen.

– Csinálj, amit akarsz, de ne gyűrögess, rendben? Nincs másik – Didì hátat fordítva megint a párnájába temetkezett.

A két lány leült Viola ágyára, és közeli alaposan megvizsgálták a cipőt: még soha egyiküknek sem volt ilyen a kezében.

BALETTISKOLA

Viola nem mert ajándékba kérni. Édesanyja nem akarta, hogy ebbe az iskolába jöjjön, és még csak hallani sem akart a spicc-cipőről. Valahányszor csak otthon szóba került a tánc, mindig veszeke-dés lett a vége. Viola nem is értette, miért.

Rebecca viszont sohasem ábrándozott komolyan a cipőről. Kiskora óta művészi tornát tanult, és nagyon szerette ezt a sportágat. De az utóbbi időben kicsit megnyúlt, és a gyakorlatok nem sikerültek olyan jól, mint azelőtt. Anyukája olvasott egy cikket arról, hogy egy tornászból nagy táncos lett, ezért a tanárával együtt úgy döntöttek, próbálja meg a balettet, és rögtön be is íratta a színház balettiskolájába.

A kislányt először meglehetősen felzaklatta a gondolat, hogy egyedül kell majd élnie egy kollégiumban, de hamar rájött, milyen jó egy kicsit távol lenni az ő nyomasztó édesanyjától. Aztán meg igazi barátokra is lelt itt, akikkel annyi kalandot élnek át. Ahogy most is, amikor Violával itt ülnek egymás mellett, és ezt a pompás cipőt csodálják, amit nincs merszük felhúzni.

– Nos, felvettétek? – kérdezte nyugtalanul Didì. Azt szerette volna, ha gyorsan túlesnek rajta, attól félt ugyanis, hogy esetleg váratlanul betoppan a nevelőtanárnő, és akkor bizony elbúcsúzhat a spicc-cipőitől.

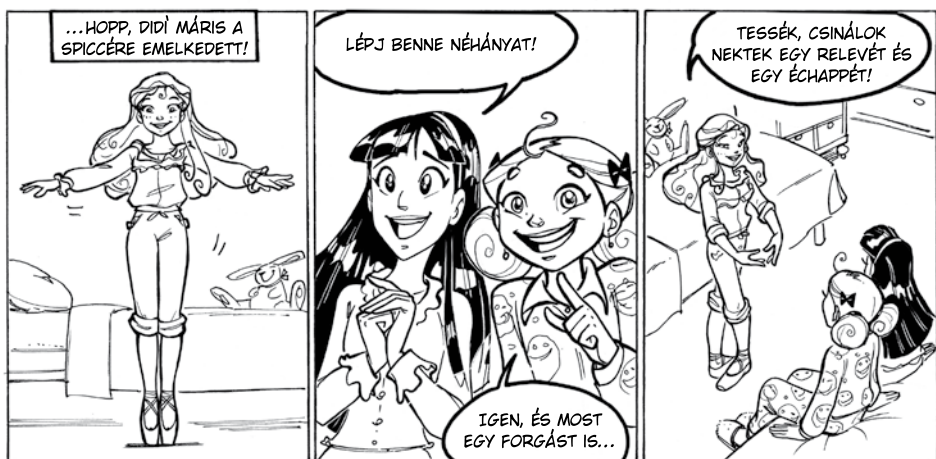
– Igen... vagyis nem, no, akkor próbáljuk fel! – mondta gyorsan Viola.

– És ez micsoda? – kérdezte Rebecca, miközben egy ujjvédőt húzott elő a cipő orrából.

– Az a spiccvédő, ha nem tudnád! – Didi türelmetlenül kelt fel az ágyból, és leült Violáék mellé.

– Hát még tényleg soha nem volt ilyen rajtatok? Szinte el sem hiszem! – hitetlenkedett, miközben kézbe vette a cipőjét, és először a kellemes tapintású spiccvédőt húzta a lábujjaira, aztán belebújt a cipőbe. Alighogy felvette, máris nagy szakértelemmel kezdte megkötni a szalagokat, miközben Rebecca és Viola elragadtatással figyelték.

Magabiztosan és látható büszkeséggel állt fel az ágyról és...

BALETTISKOLA

Didi felvette az ötödik pozíciót, térdeit behajlította a *demi-plié*hez*, és combizmai segítségével a spiccére emelkedett, miközben a lábfejét jó közel tartotta egymáshoz, a térdét pedig kinyújtotta. Első bemutatóját elragadtatott „óóó” felkiáltás kísérte.

Aztán a lány visszaereszkedett ötödik pozíciós *demi-plié*be, lábát második pozícióba nyitotta, aztán bokáját kifelé fordítva egy lendülettel még egyszer a spiccére emelkedett.

Rögtön utána újra lement ötödik pozíciós *demi-plié*be, majd lassan kinyújtotta a térdeit.

Didi, barátnői lelkes tapsa közepette levetette a cipőt és átnyújtotta Violának, még egyszer ráparancsolva, hogy nagyon vigyázzon rá.

– Vedd figyelembe, hogy nincs másik cipőm... na, jól van, cipőnk! – tette hozzá mosolyogva.

Viola nem mondatta kétszer: előbb az ujjvédőt húzta fel, majd a cipőt, és gyorsan felkötötte. Ő is a *demi-plié*vel kezdte, de nem sikerült felemelkednie. Ekkor Didi és Rebecca a karjukkal rúdféleséget rögtönöztek, és Viola barátnőire támaszkodva végre felemelkedett!

– Didi, ez csodálatos, és nem is fáj!

Majd Rebecca következett, aki megismételte Viola összes lépését.

Hirtelen kinyílt az ajtó, és Tatjana lépett be.

– Nektek is van spicc-cipőtök? – kérdezte, és már el is tűnt, becsukva maga mögött az ajtót.

A lányoknak elakadt a lélegzetük, de még idejük sem volt felocsúdni az ijedségből, az orosz lány már vissza is jött egy pár balettcipővel a kezében. Gyönyörű volt: Didì kicsit harsány rózsaszín cipőjénél finomabb és fényesebb barackszínű szaténból készült.

Szó nélkül azonnal felkötötte, és társai csodálóló tekintetétől övezve megcsinálta ugyanazokat a lépéseket, mint Didì, csak megállás nélkül és egy harmadikos sebességével.

Hozzátett még néhány apró lépést, amit *pas de bourrée*-nak* hívott, majd a spiccén lépkedve ötödik pozíciós kartartással csinált egy forgást. Éppen lezárta a gyakorlatot, amikor kivágódott az ajtó, és Marylin kisasszony lépett be, kezében egy tálca csokis fánkkal és narancslével: az uzsonnát hozta. Tatjana úgy maradt, a spiccén állva.

Szerencsére Viola és Rebecca közel álltak az ajtóhoz, hogy Tatjánának a lehető legnagyobb helye legyen bemutatójához, így meg tudták tartani a nevelőtanárnak a tálcát, aki másképp elesett volna, kezében a finomságokkal.

– Ti spicceltek? Én pedig azt hittem, valamiben mesterkedtek, azért van ilyen nagy csend a szobában!

BALETTISKOLA

– Ó, kisasszony, nézze, Tatjana milyen fantasztikusan ügyes! – kiáltott fel Viola lelkesen.

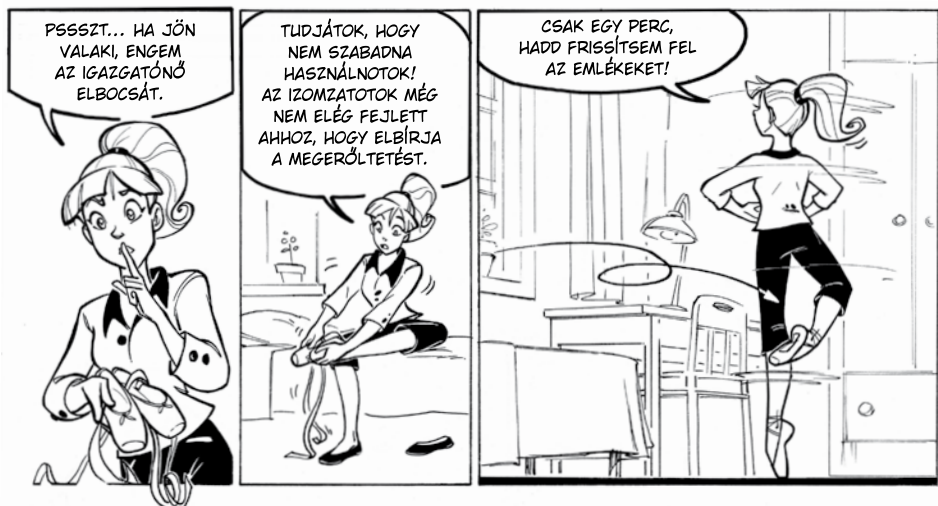
– Nem úgy, mint én, akinek még három másodpercig sem sikerül megállnom támaszkodás nélkül – tette hozzá Rebecca sóhajtva.

Őszintén szólva Marilyn kisasszony teljesen elámult Tatjana teljesítményén, és azon morfondírozott, miért csak az első évfolyamba vették fel. Persze ezeket a gondolatokat nem osztotta meg a lányokkal.

A tálcát letéve leült az egyik ágyra és felsóhajtott.

– Adjátok csak ide azt a cipőt, már jó ideje nem volt rajtam ilyen.

Erre a váratlan felszólításra Tatjana levette a cipőt, és odanyújtotta neki.

Dühöng az influenza

És a nevelőnő a három lány szeme láttára egy pillanat alatt kecses táncosnővé változott. De miután levetette a cipőt, Marylin kisasszony újra Marylin őrmester lett, és Violának lelkesedését lehűtve, színtelen hangon azt mondta:

– Jól van, lányok, most azonnal tegyétek el ezt! Senkit nem akarok közületek spiccelni látni, amíg nem jön el az ideje. És most ágyba, a gálával kell foglalkoznotok.

Balett-iskola

Ismerkedj meg a MűvészKépző növendékeivel, Violával és a barátaival, akik azért tanulnak, hogy megvalósítsák álmaikat.

A nagy gála

Nagy a sürgés-forgás a színházban, mindenki a gálaestre készül, arra a csodálatos előadásra, amelyen nem csak a tánc legnagyobb csillagai, hanem az iskola összes növendéke is fellép.

A próbák mellett Violának és barátainak sok egyéb gondja is akad: miért nem akar vajon Julio táncolni, miután levelet kapott az édesanyjától? És hogyan tartsák titokban a cicust, amit Rebecca az utcán talált?

Rajzolta: Donata Pizzato

1 999 Ft

ISBN 978 963 245 342 2

9 789632 453422

Nyolcéves kortól ajánljuk!

Könyvmolyképző Kiadó